

Sygn. akt II Ca 153/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Sztomber (spr.)
Sędziowie:	SSO Mirosław Trzaska SSR del. Jacek Malinowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsnowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. R. i S. R.

przeciwko M. Ł. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 21 października 2013 r. sygn. akt I C 780/13

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Powodowie J. R. i S. R. wnieśli pozew przeciwko M. Ł. (1), w którym domagali się zasądzenia od pozwanej na ich rzecz solidarnie kwoty 40.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 września 2012 roku do dnia zapłaty. Ponadto wnosili o zasądzenie od pozwanej solidarnie na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 marca 2013 roku w sprawie I Nc 1857/13 Sąd Rejonowy w Białymstoku nakazał pozwanej M. Ł. (1), aby zapłaciła powodom S. R. i J. R. kwotę 40.000 złotych z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana M. Ł. (1) wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wносиła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 21 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku zasądził od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 40.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 września 2012 r. do dnia zapłaty (pkt I). Zasądził od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 4.400 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Sąd I instancji ustalił, iż E. R. jest córką pozwanej M. Ł. (1), natomiast K. R. jest synem powodów J. R. i S. R.. Małżonkowie E. i K. R. zamieszkują na nieruchomości należącej do powodów. Stosunki pomiędzy M. Ł. (1) i teściami jej córki były chłodne. Nie utrzymywali oni ze sobą żadnych kontaktów i nie odwiedzali się nawzajem.

E. R., w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w postaci biura podróży, popadła w zadłużenie, którego nie była w stanie samodzielnie spłacić. W związku z tym, w ramach prowadzonej przeciwko niej egzekucji, zagrożone licytacją stało się należące do niej mieszkanie położone w B. przy ul. (...). E. R. i K. R. chcąc uchronić ten lokal przed egzekucją postanowili pożyczyć pieniądze na spłatę długu od rodziców K.. Powodowie nie chcieli pożyczyć im pieniędzy, natomiast J. R. i S. R. zgodzili się udzielić pożyczki matce synowej M. Ł. (1), uznając, że daje ona gwarancję zwrotu pożyczki.

Z uwagi na taki warunek powodów, w dniu 4 lutego 2012 roku M. Ł. (1) przysłała wraz z córką E. R. do domu J. R. i S. R.. M. Ł. (1) mówiła teściom córki, że szkoda by było gdyby mieszkanie córki zabrano w zamian za długi. J. R. i S. R. zgodzili się pożyczyć kwotę 40.000 złotych. E. R. nie brała udziału w negocjacjach.

M. Ł. (1) własnoręcznie podpisała oświadczenie sporządzone przez J. R., w którym wcześniej powódka wpisała jej dane osobowe z okazanego dowodu osobistego, a także zawarła stwierdzenie, iż w dniu 4 lutego 2012 roku M. Ł. (1) pożyczyła od J. R. i S. R. kwotę 40.000 złotych bez jakiegokolwiek oprocentowania i zobowiązuje się oddać ją do dnia 1 września 2012 roku. Pożyczona kwota została spożytkowana przez E. R. celem spłaty istniejących w tamtym czasie długów.

Jak wynikało z ustaleń Sądu Rejonowego, do września 2012 roku pozwana nie kontaktowała się z powodami i nie zwróciła im pożyczonych pieniędzy. W listopadzie 2012 roku J. R. zadzwoniła do M. Ł. (1) pytając o spłatę pożyczonej kwoty. M. Ł. (1) oświadczyła, że zwrotu powinna dokonać jej córka, bowiem pieniądze zostały pożyczone właśnie dla niej. Takie stanowisko pozwana potwierdziła w odpowiedzi na pisemne wezwania powodów do zapłaty, wskazując, iż kwota 40.000 złotych została pożyczona jej córce E. R. na poczet spłaty należności z tytułu długu obciążającego ją i jej męża K. R.. Podniosła ponadto, że nie jest w stanie zwrócić pożyczki z uwagi na sytuację finansową.

Sąd I instancji wskazał, iż poza sporem była okoliczność, że w dniu 4 lutego 2012 roku powodowie przekazali pozwanej i jej córce kwotę 40.000 złotych. Nie budził także wątpliwości fakt, iż tego dnia M. Ł. (1) przysłała do domu powodów z zamiarem uzyskania takiej kwoty oraz w tym właśnie celu własnoręcznie podpisała – jako dowód zawartej umowy pożyczki – spisane przez powódkę oświadczenie, które w swej treści stwierdzało, że w dniu 4 lutego 2012 roku pożyczyła od J. R. i S. R. kwotę 40.000 złotych bez jakiegokolwiek oprocentowania i zobowiązuje się oddać ją do dnia 1 września 2012 roku. Pozwana nie kwestionowała też, że kwota 40.000 złotych została wydana przez pożyczkodawców po podpisaniu tego oświadczenia.

Powołując się na treść art. 720 k.c. Sąd Rejonowy zaznaczył, iż analiza treści dokumentu sporządzonego przez powódkę w obecności pozwanej w dniu 4 lutego 2012 roku prowadziła do wniosku, że spełnia on formułę umowy pożyczki, a zatem stanowi dowód zawarcia takiej umowy. W dokumencie tym jako pożyczkobiorca została wskazana pozwana M. Ł. (1). Pozwana przyznała, iż własnoręcznie podpisała sprecyzowane w nim oświadczenie woli, wcześniej zaś przekazała powódce dowód osobisty w celu spisania danych osobowych.

W świetle treści tego dokumentu oraz niespornych wyjaśnień stron odnośnie celu wizyty pozwanej w domu powodów Sąd I instancji przyjął, iż w dniu 4 lutego 2012 roku doszło do zawarcia umowy pożyczki, w której pożyczkobiorcą była pozwana M. Ł. (1), nie zaś jej córka E. R.. Podkreślił przy tym, że stawienie się pozwanej w domu powodów na prośbę córki w kontekście nieutrzymywania przez strony w przeszłości jakichkolwiek stosunków, a także jednoznaczne twierdzenie powodów, że nie pożyczyliby pieniędzy synowi i synowej, świadczą o tym, że obecność M. Ł. (1) nie była przypadkowa, bez znaczenia dla zaszłego w tym czasie zdarzenia przekazania przez powodów pieniędzy w kwocie 40.000 złotych.

Pozwana nie potrafiła podać logicznie uzasadnionej przyczyny stawienia się w domu powodów, która wskazywałaby inny kontekst niż zamiar pożyczania pieniędzy, wobec odmowy udzielenia pożyczki samej E. R.. W ocenie Sądu Rejonowego pozwana udając się do domu powodów miała świadomość, że nie pożyczą oni pieniędzy córce, ale właśnie jej. Jej obecność była zatem decydująca dla zawarcia umowy. Pozwana była dla powodów gwarantem zwrotu pieniędzy, zgodzili się oni pożyczyć je właśnie jej.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie zasługiwało na wiarę twierdzenie pozwanej, jakoby nie wiedziała, w jakiej roli miała się stawić w domu powodów, bowiem było ono sprzeczne z wyjaśnieniami powodów, ale też nielogiczne i nieprawdopodobne. Sąd stwierdził również, że nie ma natomiast znaczenia fakt, w jaki sposób i przez kogo zostały spożytkowane pożyczone pieniądze, bowiem przepisy regulujące umowę pożyczki nie zawierają w tym zakresie żadnych ograniczeń. Córka pozwanej, otrzymując pieniądze na spłatę swoich długów, z moralnego punktu widzenia winna dokonać zwrotu pieniędzy. Jednakże rzeczywiste rozliczenia w niniejszym sporze nie miały znaczenia, bowiem stosunek prawny został zawarty przez powodów z pozwaną, a nie jej córką.

Pozwana broniła się twierdzeniem, iż umowa została przez nią podpisana dla pozorów, zaś w rzeczywistości pieniądze były przeznaczone dla jej córki na spłatę długów. Zarzut ten zdaniem Sądu I instancji nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na niespełnienie przesłanek, o jakich mowa w art. 83 § 1 k.c. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Natomiast aby można było uznać, iż oświadczenie woli złożone drugiej stronie jest pozorne, muszą zostać spełnione dwie przesłanki. Po pierwsze, strony, które dokonują takiej czynności prawnej, próbują wywołać wobec osób trzecich rzeczywiste, prawdziwe przeświadczenie, że ich zamiarem jest wywołanie skutków prawnych, objętych treścią ich oświadczeń woli. Po drugie, musi między stronami istnieć tajne, niedostępne osobom trzecim porozumienie, że oświadczenia woli nie mają wywołać zwykłych skutków prawnych (tzw. akt konfidencji); porozumienie co do tego, że zamiar wyrażony w treści symulowanych oświadczeń woli nie istnieje lub że zamiar ten jest inny, niż ujawniony w symulowanych oświadczeniach.

Mając to na względzie Sąd Rejonowy wskazał, że w świetle stanowisk stron nie można było przyjąć, że w jakimkolwiek czasie, w szczególności w dniu 4 lutego 2012 roku, istniało pomiędzy stronami porozumienie w przedmiocie pozornej czynności pożyczki. Nie rodzi skutku pozorności to, jaki był zamiar samej pozwanej. Pozwana nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych dla wykazania przesłanek pozorności oświadczenia woli, a to właśnie na niej, jako stronie wywodzącej z tego faktu korzystne dla siebie skutki prawne w postaci nieważności umowy, spoczywał ciężar dowodu w tym przedmiocie.

Pozwana w żaden sposób nie wykazała także, aby oświadczenie woli zostało przez nią złożone pod przymusem. Pozwana działała pod przymusem sytuacyjnym, nie miała bowiem pieniędzy, aby pomóc córce w ratowaniu mieszkania i wiedziała, że tylko powodowie mogą pożyczyć potrzebną na ten cel kwotę. Nie jest to jednak przymus w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego, który stanowiłby podstawę do stwierdzenia nieważności umowy pożyczki.

Sąd oddalił wniosek powodów o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanej E. R. oraz wniosek pozwanej o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego K. R., jako że z uwagi na podstawę faktyczną powództwa występowanie w sprawie tych osób nie miało znaczenia dla ustalenia, czy pozwaną obciąża obowiązek zwrotu pożyczki. Nie istnieje współuczestnictwo konieczne po stronie osób, które zawierały umowę jako pożyczkobiorcy (ewentualnie

pożyczkobiorcy i poręczyciele). Poza tym strony знаły te fakty, jeszcze przed wniesieniem pozwu, zatem wnioski formułowane po pierwszej rozprawie należałoby uznać za spóźnione.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzekł na mocy art. art. 98 i 99 k.p.c., zgodnie z zasadą wyniku postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

- 1. naruszenie art. 720 k.c. przez uznanie, że pozwaną łączyła z powodami umowa pożyczki,**
- 2. naruszenie art. 194 k.p.c. przez niewezwanie do udziału w sprawie E. R. i K. R.,**
- 3. naruszenie art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz nieuzasadnione oddalenie wniosków dowodowych o dołączenie do akt niniejszego postępowania akt egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Białymstoku E. K., sygn. akt DK Km 644/10, DK Km 378/11 i DK Km 1313/11, jak również pominięcie dowodu z pokwitowania zapłaty należności przysługujących (...) sp. z o.o. wobec E. R. i umowy z (...) Bankiem, w której zabezpieczenie hipoteczne stanowiło spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, położonego przy ul. (...) w B., choć dowody te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś okoliczności, na które były powołane, nie zostały dostatecznie wyjaśnione,**
- 4. naruszenie art. 320 k.c. poprzez nierozłożenie należności na raty,**
- 5. nierozpoznanie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka M. Ł. (2),**
- 6. naruszenie art. 233 k.p.c. przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do osoby pożyczkobiorcy, odebrania przez pozwaną kwoty 40.000 złotych od powodów i zobowiązanie się do jej zwrotu,**
- 7. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku dowodów, na których Sąd się oparł i tych, którym odmówił wiarygodności, jak też nieodniesienie się do wszystkich wniosków, zgłaszanych w toku postępowania.**

Podnosząc powyższe zarzuty apelująca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ponadto o rozłożenie zasądzonej należności na raty i odroczenie jej terminu płatności o 1 rok.

Odpowiedź na apelację złożyli powodowie, wnosząc o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej solidarnie na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Na aprobatę zasługuje także ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkująca przyjęciem, iż to pozwana M. Ł. (1) była stroną umowy pożyczki zawartej z powodami i w konsekwencji była

zobowiązana do zwrotu kwoty 40.000 złotych na ich rzecz. Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego, bowiem dokonał prawidłowej wykładni i zastosowania przepisu art. 720 k.c.

Wbrew argumentacji skarżącej, Sąd Rejonowy trafnie ocenił oświadczenie złożone przez pozwaną w dniu 4 lutego 2012 roku i uznał, że w tej dacie doszło do zawarcia umowy pożyczki pomiędzy M. Ł. (1) a S. i J. małżonkami R.. Nie mogło bowiem budzić wątpliwości, że to pozwana była stroną tego stosunku prawnego. Złożone przez pozwaną oświadczenie, stanowiące dowód zawarcia umowy, miało jednoznaczną wymowę. Wynikało z niego, że M. Ł. (1) pożycza od powodów kwotę 40.000 złotych, bez oprocentowania, którą to kwotę zobowiązała się zwrócić do dnia 1 września 2012 roku. Nie zostały przy tym wykazane twierdzenia skarżącej, jakoby umowa ta została zawarta dla pozorów, co miało polegać na tym, że pożyczka była przez powodów udzielona nie pozwanej, lecz jej córce, a synowej powodów E. R.. Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż w tym wypadku nie zachodziły przesłanki wskazane treścią art. 83 § 1 k.c.

Pozorność jest wadą oświadczenia woli polegającą na niezgodności między aktem woli a jej przejawem na zewnątrz, przy czym strony powinny być zgodne co do tego, aby oświadczenie to nie wywołało skutków prawnych (wyrok SN z dnia 26 lipca 2012 r., I UK 27/12, LEX nr 1218584; wyrok SN z dnia 23 czerwca 1986 r., I CR 45/86, LEX nr 8766; wyrok SN z dnia 11 maja 2007 r., I CSK 70/07, LEX nr 287785). Nie sposób w okolicznościach niniejszej sprawy mówić o istnieniu jakiegokolwiek tajnego porozumienia pomiędzy stronami umowy pożyczki, które miało na celu ukrycie rzeczywistych skutków tejże czynności prawnej. Samo zaś przekonanie pozwanej, iż to jej córce, a nie jej samej były potrzebne środki pieniężne, będące przedmiotem pożyczki, nie mogło prowadzić do podważenia trafnie przyjętego przez Sąd I instancji faktu, że stronami umowy była pozwana oraz powodowie. To osoba pozwanej była bowiem dla strony powodowej gwarantem zwrotu środków pieniężnych, jakie były przedmiotem umowy, zaś to, że E. R. wraz z mężem z tych środków skorzystali było okolicznością nieistotną z punktu widzenia zobowiązania pozwanej wobec powodów. Sąd Rejonowy nie dopuścił się zatem naruszenia przepisów art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. w następstwie oddalenia wniosków dowodowych pozwanej o dołączenie akt egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Białymstoku D. K., sygn. akt DK Km 644/10, DK Km 378/11 i DK Km 1313/11, jak również pominięcia dowodu z pokwitowania zapłaty należności przysługujących (...) sp. z o.o. wobec E. R. oraz umowy z (...) Bankiem, w której przedmiotem zabezpieczenia hipotecznego było należące do E. R. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, położonego w B. przy ul. (...). Wbrew stanowisku skarżącej dowody te nie mogły mieć istotnego wpływu na wynik niniejszego postępowania i pozostawały bez znaczenia dla oceny odpowiedzialności pozwanej z tytułu umowy pożyczki zawartej z powodami.

Podkreślić należy, że J. i S. małżonkowie R. konsekwentnie podnosili, iż syn i synowa nie byli osobami, którym byliby skłonni pożyczyć nawet niewielką kwotę pieniędzy, z uwagi na ich zobowiązania finansowe oraz z tego względu, iż wielokrotnie pożyczali pieniądze i ich nie zwracali, wobec czego powodowie uważali ich za niegospodarnych i niewiarygodnych jako pożyczkobiorców. Stąd też twierdzenia skarżącej, jakoby nie było wiadomo, w jakim celu pojawiła się w dniu 4 lutego 2012 roku w domu powodów, z którymi nie utrzymywała bliższych kontaktów, nie była do końca świadoma podjętych czynności oraz że faktycznie podpisała oświadczenie, lecz uważała, iż w rzeczywistości to nie ona pożyczyła pieniądze od powodów, nie mogły być uznane za wiarygodne i trafnie zostały zdyskwalifikowane przez Sąd Rejonowy.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji art. 194 k.p.c., dotyczącego przekształceń podmiotowych stron procesu wskazać należy, że początkowo to strona powodowa wystąpiła z wnioskiem o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanej E. R. – na zasadzie art. 194 § 3 k.p.c. Następnie jednak powodowie wskazali, iż wniosek ten został zgłoszony jedynie z ostrożności procesowej. Co więcej, nie znajdował on potwierdzenia w stanie faktycznym, z jakim mieliśmy do czynienia w tej sprawie, jak również twierdzeniami samych powodów co do tego, jaki stosunek prawny łączył strony. Analogiczna sytuacja miała miejsce w przypadku wniosku pozwanej, zgłoszonego w trybie art. 194 § 1 k.p.c., dotyczącego wezwania do udziału w sprawie K. R.. Przypomnieć trzeba, że w myśl tegoż przepisu jeżeli okaże się, że powództwo nie zostało wniesione przeciwko osobie, która powinna być w sprawie stroną pozwaną, sąd na wniosek powoda lub pozwanego wezwie tę osobę do wzięcia udziału w sprawie. Mając

to na uwadze stwierdzić należy, że nie było podstaw do przyjęcia, iż stroną pozwaną powinien być K. R., skoro – podobnie jak E. R. – nie łączył go z powodami żaden stosunek prawny.

Chybiony był również zarzut nierozpoznania przez Sąd I instancji wniosku o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka M. Ł. (2), którego pozwana zawnioskowała w piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2013 roku (k.99). Istotnie Sąd Rejonowy nie wzywał na rozprawę męża pozwanej celem przesłuchania go w charakterze świadka i w formie decyzji procesowej nie dał wyrazu temu, w jaki sposób rozpoznaje ten wniosek strony pozwanej. Nie można tu jednak tracić z pola widzenia, że na rozprawie w dniu 7 października 2013 roku Sąd I instancji, po przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania stron, gdy pozwana podniosła, że jej mąż nie został przesłuchany jako świadek, odniósł się do tej kwestii. W sytuacji, gdy okazało się, że okoliczność, na jaką miał zeznawać – braku wiedzy o umowie pożyczki, nie była w sprawie sporna, M. Ł. (1) nie podtrzymywała tegoż wniosku dowodowego (protokół rozprawy z dnia 07.10.2013 r., 00:47:21). Podnoszenie tego zarzutu na etapie postępowania odwoławczego nie mogło być zatem uznane za skuteczne.

Odnosząc się końcowo do kwestii nierozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż w tej sprawie nie zaistniały przesłanki określone treścią art. 320 k.p.c. i nie zachodził szczególnie uzasadniony wypadek, uzasadniający rozłożenie na raty kwoty, jaka była przedmiotem pożyczki. Zgodnie z jednolitym orzecnictwem w tej mierze rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do jego spełnienia jest możliwe wyjątkowo, w wypadkach, które mają szczególne uzasadnienie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez zobowiązanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSNC 2007/10/147, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 stycznia 2013 r., I ACa 1080/12, LEX nr 1313300). Choć Sąd I instancji nie odniósł się wprost do tej kwestii, to pośrednio wyraził swój pogląd, zasądzając kwotę należną powodom jako płatną w całości, bez jej rozłożenia na raty i stanowisko to Sąd Odwoławczy aprobuje. Wskazać należy, że pozwana posiada stałe źródło dochodów oraz dysponuje majątkiem w postaci nieruchomości. Co więcej, nie można także nie uwzględnić faktu, że od momentu, w którym kwota pożyczki powinna być zwrócona, upłynął już długi okres czasu i powodowie mają prawo oczekiwać jak najszybszego zwrotu pożyczonych środków. Dlatego wniosek pozwanej w tym zakresie był bezzasadny.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Wysokość należnych stronie powodowej kosztów zastępstwa procesowego ustalono w oparciu o § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U.2013.490 j.t.).